

Una il·lusió col·lectiva

A mesura que s'acosta l'Onze de Setembre s'han anat fent evidents els esforços d'uns quants, al voltant de l'ANC, per contribuir a l'èxit de la Via Catalana. Però també les incomoditats d'uns altres, que resen i fan conjurs i sortilegis perquè aquell dimecres plogui i llampegui. Són els que esperen que les dificultats per completar algun tram serveixin per distorsionar la gran mobilització popular, la seva imatge i el seu missatge. Els primers incrementen la campanya aprofitant aquests dies de reinici del curs i de les activitats ordinàries, després de la dispersió estiuenca, per assegurar que la cadena humana es pugui completar satisfactòriament. Els segons van procurant estimular les declaracions públiques de deserció d'aquells que, com ells, no tenen Catalunya ni els patiments i interessos del seu poble com a marc de referència primordial. I encara esperen que, per alguna raó, la mobilització flauegi, per encobrir així els seus propis dubtes, el seu desconcert i la seva subordinació política a la lògica de la dominació establerta.

La Via Catalana expressarà la voluntat de sobirania de la majoria de la població i rebutjarà aquella dominació, que no és només *nacional* sinó també *de classe*. Una dominació feta de pactes per dalt i de violència. Per això els qui l'exerceixen avui neguen la possibilitat d'una consulta democràtica. Una forma de violència més, al capdavant, traduïda en profusió d'amenaques i cap proposta positiva. Mantenir milions de persones en un règim d'espanyolitat imposada, tant de temps com calgui i en contra de la seva voluntat explícita, els resulta preferible al risc de saber el resultat d'un referèndum i haver de gestionar-lo o assumir-lo.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

Que algunes formacions d'esquerreres contemporitzin amb aquest estat espanyol i siguin còmplices *de facto* d'unes polítiques que incorporen la constant vexació cultural i lingüística (amb episodis grotescos com el LAPAO), o la discriminació econòmica que inclou l'espoli fiscal, resulta il·lustratiu de la deriva d'uns aparells de partit enfilats als seus mons màgics particulars. Com pot ser que no s'adonin que l'espoli fiscal, per exemple, és una de les principals formes d'apropiació i transferència de plusvàlues –explotació duradora i a gran escala– que resulten del treball dels seus electors i electores? Què i a qui defensen realment? Quina és l'arrel autèntica de les seves lleialtats? Per què quan la possibilitat efectiva de canvi es concreta ells no hi són, busquen sortides laterals i despisten tocant el flabiol? Com i quan la farem, doncs, la nova societat? En quin context? Amb quina gent? Amb qui han de compartir el seu *projecte* si els de la cadena no els fem el pes? ¿És que en el pro-

¿Amb qui compartiran el seu 'projecte' certes formacions d'esquerra si els de la cadena no els fem el pes?

cés que tenen al cap la gent que ha demostrat una capacitat real d'organitzar-se i mobilitzar-se no hi ha de ser? Ja fa uns quants anys, alguns van dir que abandonaven el marxisme; però no van dir res d'abandonar el seny. Ni de renunciar als objectius de transformació social del republicanisme il·lustrat.

Alguns dirigents conservadors –encara que no se'n proclamïn– consideren que el problema de Catalunya no són els anys de dependència imposada per l'Estat i els seus aliats locals, sinó els independentistes, que van a la seva i no tenen la màniga prou ampla amb les consignes i els lemes i no faciliten que a la cadena “hi càpiga tothom” i que “tothom s'hi senti còmode”. ¿“Tothom” vol dir tothom que durant aquests anys no ha dit ni piu sobre la qüestió? A manca d'opinió clara sobre si Catalunya ha de ser un estat independent o no, la imaginació d'algunes executives s'ha desbordat: després de relaxades cavil·lacions estivals, han decidit *concedir* als seus simpatitzants i afiliats, amb una magnanimitat que emociona, la llibertat de participar o no a la Via Catalana. A títol personal. Genial.

El moviment democràtic de base pel dret a poder decidir que volem ser un nou estat d'Europa va generar fa un any un canvi profund en l'escenari polític català. Un punt d'inflexió. El moviment és ben viu, popular, cívica, obert, inclúsiu, transversal, ampli. La Via de l'Onze de Setembre és el seu nou gran gest. L'inici del nou curs polític. Donarà visibilitat global altra vegada a la *causa catalana* amb un senyal contundent, espectacular, participatiu, festiu, inequívoc.

Qui vulgui que tot continuï igual que es quedi a casa. Tancant bé portes i finestres. Per si arribés una ventada de canvi.